

ENTREVISTA
AMB**Josep Roig**

CONSELLER DE CULTURA DEL COMÚ DE SANT JULIÀ DE LÒRIA

“Trivium era una bona experiència que s’hauria hagut de reenfocar”

RECALA AL DEPARTAMENT AMB UNA IDEA CLARA DEL PAPER QUE LA PARRÒQUIA HA D’OCUPAR COM A REFERENT EN FORMACIÓ ARTÍSTICA I PROJECTES AMBICIOSOS PER ALS CENTRES QUE LA IMPARTEIXEN

A. DORAL
Andorra la Vella

Exercici dur, el primer de Josep Roig al capdavant del departament de Cultura laurèdia. “La situació que passa el comú no és pas fàcil i toca prendre decisions no sempre agradables ni senzilles”, admet. La seva àrea, recorda, ha perdut en deu anys la meitat del pressupost. Enguany, amb el pressupost pendent d’aprovació, sap que compta amb 342.740 euros per organitzar esdeveniments, inclosa la festa major i la temporada teatral, dos dels vaixells insígnia.

Si fa no fa, el de l’any passat.

Sí, però s’ha reajustat, augmentant la partida allà on hi ha més repercussió, com la festa major. En l’àmbit cultural, com en el social, hem mirat d’aplicar el mínim de reducció, perquè és un dels àmbits que dóna força i vida a la parròquia. Els dos pilars d’actuació seran l’organització d’espectacles i la formació per reforçar-nos com a plaça cultural de referència a Andorra.

Doncs parlem d’espectacles. Quina serà la línia?

Penso que l’oferta s’ha d’ajustar al que demana el públic: si el que volem és donar vida a la parròquia –amb propostes com el *Mos i teatre*, el *Mos i trial* o el *Mos i òpera*– ens hem de garantir un bon aforament. Sense descartar alguna cosa que surti del guió, més innovadora, és clar, perquè també tenim clar que la nostra funció és apropar l’art i la cultura a la gent. He de dir que per a mi un referent en programació cultural és la temporada de l’ambaixada de França, amb espectacles de molta qualitat. És com per fixar-s’hi.

Som-hi, doncs, amb el que planteja en formació.

Tenim entre mans dos projectes molt ambiciosos, que afecten l’Escola d’Art i les escoles de La



Josep Roig, que exposa les línies de treball per al departament que dirigeix.

Trapa. En arts plàstiques li volem donar un impuls, voldríem que l’escola es consolidés com un espai-taller, on els alumnes poguessin viure i experimentar el procés de creació artística com un artista. Obrirem un nou cicle, per a nois de 12 a 15 anys, donant continuïtat a la formació que donem des dels tres o quatre anys. Està funcionant moltíssim perquè ens estem movent sobre els dos-cents alumnes.

Tot plegat necessita diners: és el millor moment?

No sempre és així, no necessàriament. Sovint s’ha perdut de vista que estem en un poble que té les dimensions que té, i la voluntat de ser referent cultural, i no sempre que obres un cicle

has de dedicar un nou espai i un nou professor. Has de fer esclatar la lògica clàssica d’alumnes vinculats amb una classe.

Sobre La Trapa, ja havia anunciat la intenció de ressuscitar el Trivium.

La paraula ressuscitar no m’agrada i ben bé no és això. Va ser una bona experiència, que segur que s’hauria hagut de reenfocar, readaptar, no tancar-lo. D’aquell moment em quedo amb aquella filosofia de combinar tres disciplines artístiques en un projecte pedagògic, que es desmarcava de la resta d’oferta al país. Així que ressuscitar, no, però sí que en vull recuperar l’esperit i ja hem començat amb els cursos intensius d’estiu del Laboratori

de les Arts. I fins i tot l’obrirem a la plàstica. Per exemple, s’hi crearan els escenaris de la temporada d’òpera.

Que no està absolutament tancat que tingui continuïtat, oi?

Bé, tot costa d’aixecar, però ha estat una primera temporada rodona. Espero que ens en puguem sortir, que s’acabi consolidant. I aquí el paper del comú no sempre és d’aportació econòmica, sinó de donar suport públicament perquè les entitats privades vegin l’interès d’invertir-hi.

Tornem a la qüestió del Trivium i els diners: ara convé?

Per respondre faig un històric. El Trivium es crea amb una dotació pressupostària que va més enllà

« En cultura hem mirat d’aplicar el mínim de reducció, perquè dóna vida a la parròquia

del que la parròquia es podia permetre per les seves dimensions. I en lloc de reformular-lo, s’elimina i s’encomana al servei de cultura que proposi una solució de reorientació. Aleshores el comú es converteix en llogater de les tres escoles privades que ofereixen el servei. Cost zero per al comú que també, però, en perd el control pedagògic. Ara volem convertir-nos en organitzadors. Ho hem fet per als intensius d’estiu, sols amb l’assumpció dels espais i només canvia el fet que no els lloguem.

Serà així durant el curs?

No està acabat de definir, el que està clar és que entrarem en la coordinació de l’activitat i que assumirem aspectes com la gestió administrativa. El cost no és en metàl·lic, però esmercem el capital humà que ja tenim.

Canviem: a l’oposició va denunciar que el comú ni anava a les reunions de la comissió de gestió del Madriu. I ara?

Ara puc garantir que sí.

Hi ha la sensació que ha estat la parròquia més laxa, permissiva, en la reglamentació d’accés motoritzat al Madriu.

Ara parlo com a Josep Roig, però crec que la voluntat del comú no és prohibir sinó regular, endreçar. Se m’ha vist com un detractor de les activitats a la muntanya, i no: són un atractiu. Però s’ha de regular l’accés, i no sols el rodat sinó el pedestre. Tenim una normativa molt antiga, que s’ha d’actualitzar. La parròquia és una important porta d’accés a la vall i l’hem de promocionar. Però ara hi ha altres urgències.